

Arrest

nr. 163 480 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2014 leggen de verzoeker en M. K. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Bij beslissing van 13 augustus 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoeker en M. K..

1.2. Op 3 september 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 14 maart 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Hij wordt in het bezit

gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs ziektekostenverzekering geldig in België, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt”*.

Uit een e-mail van 14 april 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- loonbrieven;
- arbeidsovereenkomsten;
- bewijs lidmaatschap ziekenfonds.

Op 11 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 16 september 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 14.03.2015 werd ingediend door:

(…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op het verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder moet zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht bekomen in functie van zijn moeder (zie daartoe het dossier van M. K. (...) met dossiernummer (...)).

Voor zover zou gesteld worden dat het kind, ondanks dat het automatisch op basis van de verwantschap met de moeder het verblijfsrecht heeft gekregen, het kind wel degelijk heden het verblijfsrecht uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zou die stelling inderdaad kunnen gevolg worden gezien het inkomen van de moeder werd voorgelegd en aan de voorwaarden voldoet opdat het kind er het verblijfsrecht zou kunnen aanontlenen.

Echter, nergens werd het bewijs geleverd dat het kind daadwerkelijk ten laste is van betrokkene. Wel integendeel, de bestaansmiddelen die wat betreft aard en regelmaat aan de voorwaarden voldoen opdat het kind als beschikker het verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen, zijn enkel deze van de Nederlandse moeder. Deze van de vader zijn daar ondergeschikt aan wat betreft hun bedrag. Bovendien betreft de tewerkstellen van betrokkene slechts occasionele interimtewerkstelling. Overeenkomstig artikel 40bis kan betrokkene enkel het verblijfsrecht als vader van de minderjarige EU-burger verkrijgen, voor zover die minderjarige te zijnen laste is. Dit is in casu niet het geval.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2,4° van de wet van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ‘ten laste te zijn vande EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden.

De minderjarige heeft uiteraard zijn vader niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelf moest de peuter vermogen zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr art 376 BW).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

*Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.
(...)"*

1.4. Op 18 september 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
(...)*

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 11.9.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw

Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.6. In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

- verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 14.3.2015 middels een bijlage 19ter;
- verzoeker bracht tijdig alle nodige bewijsstukken binnen
- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 11.9.2015;

1.7. Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen. De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht.

1.8. De bestreden beslissing van 11.9.2015 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.9. De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:
“(…)”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.

De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- artikel 62 van de vreemdelingenwet*
- artikel 40bis van de vreemdelingenwet*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*

- het redelijkheidsbeginsel
- de materiële motiveringsplicht

Na een zeer omstandig theoretisch betoog omtrent de geschonden geachte wetsartikelen en rechtsbeginselen, poneert verzoekende partij in eerste instantie dat '[v]erwerende partij [...] zeer kort door de bocht [gaat] door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen.' Verwerende partij merkt echter op dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn minderjarige Nederlandse zoon en de vereiste om een duurzame relatie aan te tonen derhalve niet gold.

Waar verzoeker vervolgt dat '[d]e documenten die voorgelegd werden [...] niet grondig onderzocht [zijn]', laat verweerder gelden dat verzoeker in gebreke blijft deze stelling te concretiseren. Verzoekende partij toont op generlei manier aan welke documenten op welke manier zouden zijn veronachtzaamd.

In zoverre verzoeker voorts poneert dat de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze werd gemotiveerd, stelt verwerende partij vast dat verzoekers kritiek andermaal slechts beperkt blijft tot een theoretisch betoog betreffende de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Ook in dit verband brengt verzoeker geen enkel concreet argument naar voren betreffende de motieven die de bestreden beslissing ondersteunen. Ten overvloede wenst verwerende partij er in dit verband op te wijzen dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk op eenvoudige manier in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden afdoende geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft om deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name werd geoordeeld dat verzoeker niet voldeed aan de vereiste voorwaarden om te genieten van recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarige Nederlandse zoon, aangezien de zoon van verzoeker geen verblijfsrecht verwierf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en aangezien geen bewijzen werden voorgelegd dat de minderjarige zoon van verzoeker daadwerkelijk ten zijnen laste is.

Waar verzoekende partij tenslotte nog zeer uitvoerig een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juni 2011 citeert, benadrukt verweerder dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Daarenboven stelt verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de aangebrachte rechtspraak identiek zijn aan deze in de huidige zaak. Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak op geen enkele wijze op zijn concrete zaak, zodat geenszins blijkt dat verzoeker er zich dienstig op zou kunnen beroepen.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde wetsartikelen en rechtsbeginselen wordt niet aangetoond."

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft de verzoeker een louter theoretische uiteenzetting over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet (kan) bekomen” aangezien de EU-minderjarige het verblijfsrecht automatisch heeft bekomen in functie van zijn moeder en dus zelf geen houder is van het verblijfsrecht en het niet heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Voorts wordt overwogen dat voor zover gesteld zou worden dat het kind wel degelijk heden het verblijfsrecht uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, “*nergens (...) het bewijs geleverd (werd) dat het kind daadwerkelijk ten laste is van betrokkene*”. Tenslotte wordt opgemerkt dat voor zover de verzoeker artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet zou wensen in te roepen, “*ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden*”, aangezien de minderjarige “*zijn vader niet ten laste (heeft), noch in het verleden, noch in het heden*”. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”. Gelet op dit laatste kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat “*in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten*”. In zoverre de verzoeker hierbij nog verwijst naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, wordt erop gewezen dat de verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegenstelling tot de administratieve beslissing die tot genoemd cassatiearrest heeft geleid, bevat de bestreden beslissing zowel een motivering voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als voor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee die eerste beslissing gepaard gaat. Om dezelfde reden kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bevoegde minister, *c.q.* staatssecretaris, of zijn gemachtigde een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer een vreemdeling “*langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*”. Het betoog van de verzoeker over de discretionaire bevoegdheid die zou voortvloeien uit artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doet hieraan geen afbreuk nu een koninklijk besluit niet kan ingaan tegen een wettelijke bepaling. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)”

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voornoemde bepaling wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing op grond van voornoemd artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet aan de verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat zijn minderjarige zoon het verblijfsrecht automatisch heeft bekomen in functie van zijn moeder en dus zelf geen houder is van het verblijfsrecht en het niet heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Waar de verzoeker opwerpt dat de *“(v)erwerende partij (...) zeer kort door de bocht (gaat) door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen”*, mist het middel feitelijke grondslag nu nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker een duurzame relatie diende aan te tonen. Waar de verzoeker betoogt dat *“de documenten die voorgelegd werden (...) niet grondig onderzocht (zijn)”*, laat hij na met concrete elementen zijn bewering te staven.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1.1. Artikel 8 EVRM: (...)”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...).

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kind een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 EVRM, wenst verwerende partij erop te wijzen dat er in dit verband een onderscheid moet worden gemaakt tussen de situatie waarin een vreemdeling voor de eerste keer om toelating verzoekt, dan wel of het gaat om een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een eerste toegang, daar verzoekende partij blijkens het administratief dossier nooit toegelaten noch gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

In het geval van een eerste toelating oordeelt het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) dat er geen sprake is van inmenging en geschiedt er, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Wel moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37).

Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en/of familie- en gezinsleven elders. Zolang er geen zulke hinderpalen kunnen worden

vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvV 19 augustus 2014, nr. 151.811).

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privé- en/of familie- en gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een familie- en gezinsleven opbouwde en dat zijn partner en zoon de Nederlandse nationaliteit hebben, vormt op zich geen hinderpaal om zijn familie- en gezinsleven elders verder te zetten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker het tegendeel geenszins met concrete argumenten aantoont.

Verwerende partij wenst daarenboven te beklemtonen dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/zwitserland, 22 EHRR 228). Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en te verblijven. Wel dient de verzoekende partij te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat het EVRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, §81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §67).

In de mate dat verzoeker tenslotte nog twee arresten van de Raad van State van 8 juli 1999 en 16 maart 1999 aanhaalt, volstaat het te herhalen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker ook in dit verband niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de aangebrachte rechtspraak identiek zijn aan deze in de huidige zaak. Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak op geen enkele wijze op zijn concrete zaak, zodat geenszins blijkt dat verzoeker er zich dienstig op zou kunnen beroepen."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat “(i)n casu (...) niet voldaan (is) aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM”.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

In casu voert de verzoeker aan dat “(d)e handhaving van de bestreden beslissing (...) een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel (zou) teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kind een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven” en dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt in hoofde van zijn partner, nu ook zij recht heeft op een gezinsleven in België. De verzoeker werpt evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn partner en zijn kind in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Zodoende weerlegt de verzoeker geenszins de concrete motieven uit de bestreden beslissing dat het “het gezin vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest” en dat dit “niet noodzakelijk afbreuk (hoeft) te doen aan hun gezinsleven”. De grief dat zijn partner gerechtigd is om op een normale wijze haar gezinsleven in België te kunnen uitoefenen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoeker definitief van zijn partner en kind wordt gescheiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar de verzoeker hierbij nog verwijst naar de arresten nrs. 81.725 van 8 juli 1999 en 79.295 van 16 maart 1999 van de Raad van State laat hij na *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De verzoeker beweert dat de bedoeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erin ligt hem de erkenning van om het even welk verblijfsstatuut te weigeren, doch hij laat na deze loutere bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Deze bedoeling kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het loutere feit dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN